

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 29479/2023
20.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милена Миловановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Сацаковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2249/23 од 23.08.2023. године, у седници одржаној 20.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2249/23 од 23.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2249/23 од 23.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2249/23 од 23.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Деспотовцу П 735/22 од 12.06.2023. године, којом је усвојен тужбени захтев и утврђено да тужена нема право законског наслеђивања на заоставштини оставиоца сада пок. ВВ, бив.из ..., преминулог ...2018. године што је дужна да призна и трпи и обавезана тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 170.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 22. став 1. тачка 3. Закона о наслеђивању, утврђено да тужена нема право законског наслеђивања на заоставштини оставиоца сада пок. супруга ВВ, оца тужиље. Отац тужиље и тужена, иако венчани 2010. године, никада нису успоставили заједницу живота, већ је тужена од закључења брака живела у ..., а отац тужиље у Француској. Заједница живота није успостављена ни након што се отац тужиље вратио из Француске и срео са туженом у ... крајем 2014. године, јер је он најпре живео у кући својих рођака, а потом од почетка 2016. године у стану сведока ГГ, медицинске сестре коју је плаћала тужила, све до марта 2018. године, када је смештен у стационар ДЗ у ..., где је након покретања поступка лишења пословне способности боравио све до три месеца пред смрт, када га је тужена извела из стационара, а преминуо је ...2018. године. Следом наведеног, брак између оца тужиље и тужене није закључен у циљу остваривања заједнице живота супружника, што се може приписати туженој у кривицу, јер је од стране тужене, која је била упозната са тешким здравственим стањем сада пок. ВВ, изостала подршка, помоћ и брига, а о њему су све до смрти водила бригу трећа лица којима он тужену као своју супругу није ни помињао.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.04.2019. године, у којој је као вредност предмета наведен износ од 10.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиљи не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**